

האבוגי

איסלנד

לפני זמן רב חי זוג כפריים ולהם שלוש בנות, וכפי שזה קורה בדרך כלל, הצעירה הייתה היפה והנחמדה ביותר, וכשאחיותיה רצו ללכת לבלות, היא הייתה תמיד מוכנה להישאר בבית ולעשות את העבודה שלהן.

עבר זמן וההורים הרגישו שהבנות כבר גדלות ושמגיע בקרוב הזמן לחתן אותן.

"האם חשבת כבר אך יקראו לבעלך?" שאל אבא בצחוק את הבת הבכורה, כשהם ישבו פעם בערב לפני ביתם "את הרי יודעת שזה דבר חשוב מאוד!"

"אכן" ענתה "לא אתחתן אף פעם עם איש שלא קוראים לו סיגמונד."

"טוב, למזלך יש הרבה גברים בעולם שקוראים להם סיגמונד" אמר אבא. "ואת?" הוא פנה לבתו השניה.

"אני חושבת שאין שם יפה יותר מאשר סיגורד" ענתה "בכפר שכן חיים לפחות שבעה בחורים בשם סיגורד."

"ואת, הלגה?"

להלגה, שהייתה היפה בין שלושת היה גם כן שם עדיף אך כשרצתה לומר אותו שמעה לחש באוזן

"אל תתחתני עם מי שלא קוראים לו הבוגי!"

הנערה עוד לא שמעה שם כזה והוא לא מצא

במיוחד חן בעיניה ולכן החליטה להתעלם

מהלחש. אבל כשרק פתחה את פיה כדי לומר

לאביה שלבעלה יקראו ניאל, מפיה יצא "אתחתן

רק עם מי שקוראים לו הבוגי".

"מי זה הבוגי?" שאלו אבא והאחיות "עוד לא

שמענו על אדם בשם כזה".

"ואני אומרת לכם היא זה יהיה בעלי, אם אתחתן

בכלל" ענתה הלגה ולא הוסיפה.

תוך זמן קצר בחורים מכפרים סמוכים, ששמם

היה סיגמונד וסיגורד, באו בהמונים לחזר אחרי

שלושת הבנות. באו גם בחורים בשמות אחרים,

ולמרות שלאף אחד מהם לא קראו הבוגי הם ניסו

לכבוש את לבה של הבת היפה. היו שם גם כמה

בחורים בשם ניאל אך הלגה לא רצתה להסתכל

עליהם.

בסוף שתי הבנות הגדולות בחרו חתנים בשמם

סיגורד וסיגמונד והחליטו שחתונתן תתקיים באותו

הזמן. נשלחו הזמנות לכל הידידים והקרובים.

בבוקר יום החתונה התאספו כולם ואז איש זקן וגס מראה ניגש לאבא של הבנות ואמר "שמי הבוגי והלגה צריכה להתחתן איתי."
הלגה החווירה אך עמדה שם ולא ניסתה לברוח. "לא אדבר על כך עכשיו" ענה אבא של הבנות, שלא רצה למסור את בתו לאיש האיום הזה, וחשב שאם ירוויח זמן משהו יכול לקרות בינתיים. אבל האחיות, שבסתר לבן קנאו בהלגה, שמחו שהחתנים שלהם נאים ויפים משלה.
אחרי החגיגה הבוגי הביא סוס יפה ביותר ממקום בו זה רעה וביקש מהלגה לעלות על האוכף, שהיה רקום בשני וזהב. "את צריכה לראות קודם את הבית בו תגורי" אמר. למרות שהלגה מאוד לא רצתה ללכת איתו, משהו בתוכה הכריח אותה לכך.
אחרי שהתיישבה על הסוס בנוחות הזקן קפץ עליו כאילו היה נער צעיר והם רכבו משם מיד.
כך רכבו מרחק מה עד שהגיעו לאחו ירוק כל כך שצבעו ממש סינוור עיניים. באחו רעו כבשים נהדרים, שמנים ובעלי צמר המקורזל והלבן ביותר שבעולם.
"איזה עדר צאן נהדר" קראה הלגה "של מי הוא?"

"של הבוגי שלך" ענה הוא "והכבש היפה ביותר, זה עם פעמוני זהב לצווארו שייך רק לך."
זה מאוד מצא חן בעיני הלגה שעד עכשיו לא היה לה שום דבר ממש שלה. היא חייכה יפה כשהודתה להבוגי על המתנה.
הם המשיכו והגיעו לשדה רחב ידיים עם נחל העובר בו ושם היא ראתה עדר פרות אפורות שעמדו והמתינו שמישהו יחלוב אותן.
"איזה פרות נהדרות!" קראה הלגה "אני בטוחה שהחלב שלהם הוא מתוק ביותר משל כל פרה אחרת. כמה שהייתי רוצה בכאלה. של מי הן?"
"של הבוגי שלך" הוא ענה "ופעם יהיה לך חלב כמה שתרצי. אבל אנו חייבים להמשיך עכשיו. את רואה את הפרה האפורה הגדולה עם פעמוני כסף בין קרניה. זו תהיה שלך ותוכלי לחלוב אותה כל בוקר."
עיניה של הלגה זרחו ולמרות שלא אמרה דבר, חשבה שברצון תחלוב את הפרה בעצמה.
הם רכבו הלאה והגיעו למגרש ובו סוסים בכל הצבעים שעמדו שם ובעטו ברגליהם באי-סבלנות. למראה זה הלגה כמעט קפצה מהאוכף. "של מי הם? הו של מי הם?" קראה "כמה מאושר מי שסוסים אלה שייכים לו!"

"הם של הבוגי שלך" ענה הוא "וזה שתחליטי כי הוא היפה שביניהם יהיה שלך ותוכלי לרכב עליו." הלגה שכחה כלל על כבש ועל הפרה. "סוס ממש שלי!" קראה "הו תעצור לרגע ותן לי לבחור. זה החום.. לא, אני חושבת שזה השחור כמו פחם עם כתם לבן על מצחו הוא היפה ביותר. הו תעצור לרגע."

אך הבוגי לא עצר ולא הקשיב. "כשתתחנני יהיה לך מספיק זמן לבחור אחד" היה כל שאמר והם המשיכו לרכב עוד כברת דרך. בסוף עצר הבוגי לפני בית קטן, עלוב מאוד ונוטה ליפול.

"זה ביתי וזה יהיה גם שלך" אמר, כשהוא מוריד את הלגה מהסוס. לבה של הלגה התכווץ והיא חשבה שאדם שיש לו צאן כזה ועדר פרות וסוסים יכול היה לבנות לעצמו בית יותר יפה. אך היא לא אמרה דבר. הוא הוביל אותה לתוך הבית. אך כשנכנסה פנימה נעמדה מוקסמת מהיופי שמסביבה. לאף אחד מהידידים ומכרים שלה לא היו אוצרות כאלה, אפילו לא לטוחן, שהיה העשיר ביותר שבכפר. היו שם שטיחים בצבעים מקסימים מסביב וכריות משי שממש הזמינו לשינה ופסלונים

מחמר מסביב. הלגה חשבה שייקח לה כל החיים להכיר את הכל היטב. ואז הבוגי ניגש אליה. "אני חייב להתחיל בהכנות לחתונתנו" אמר "אבל אחי החורג יחזיר אותך הביתה, כפי שהבטחתי. בעוד שלושה ימים הוא יביא אותך הנה, עם הוריק ועם אחיותיך ועם כל האורחים שתרצי להזמין. עד אז החגיגה תהיה מוכנה."

להלגה היו מחשבות כה רבות שלא הרגישה כלל את זמן חזרתה לכפר. ההורים שלה שמחו מאוד כשראו אותה אבל חשבו שהאיש המכוער הבוגי עשה לה תעלול כלשהו. הם רצו מאוד לדעת עליו ועל כל מה שראתה, אך היא לא סיפרה, ואמרה רק שהם יראו זאת בעצמם, כשבעוד שלושה ימים יבואו לחתונה.

היה זה בוקר מוקדם כשיצאו כולם לדרך. עיניהן של האחיות ממש התערפלו כשראו את הצאן ואת עדר הפרות והסוסים ואת כרי המרעה הנהדרים, וכששמעו שהלגה תקבל את הטוב שבכל אלה. אך כשראו את הבית העלוב, התעודדו.

"לא הייתי רוצה לחיות במקום עלוב כזה" אמרה אחות הבכורה לשניה, והיא סיפרה על מדרגות השיש שבביתה והשניה על החדרים הרבים שאצלה בבית. אך כשנכנסו פנימה הן נאלמו מרוב

הפאר שראו ובמיוחד מהשמלה שהבוגי הכין
לכלה, שמלה שנוצצה כמו קרני שמש מרקדות על
קרחה.

"היא לא תראה יותר טוב מאיתנו" הן קראו בזעם
כשהיו לבדן ובלילה לקחו את השמלה, שמו אותה
באח ושפכו אפר עליה. אבל הבוגי, שידע כישופים
למיניהם וניחש את כוונותיהן, הפך את האפר
לורדים ושם כישוף על האחיות, כך שהן לא יכלו
לזוז מהמקום וכולם לעגו להן.

למחרת, כשכולם התעורר, ראו שהבית העלוב
הפך לארמון מפואר. האורחים רצו לראות את
החתן המכוער, אך ראו רק איש צעיר ונאה לבוש
מעיל קטיפה כחולה עם כתר זהב בראשו.
"מי זה?" הם שאלו את הלגה.
"זה הבוגי שלי" ענתה.